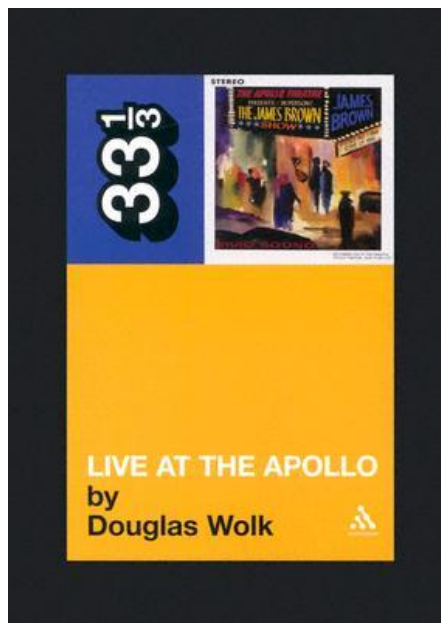

Live at the Apollo

Douglas Wolk

Download now

Read Online ➞

Live at the Apollo

Douglas Wolk

Live at the Apollo Douglas Wolk

In this remarkable book, Douglas Wolk brings to life an October evening in 1962, at the Apollo Theatre in Harlem: an evening at the height of Cold War tensions. In great detail, Wolk pieces together what took place (and what was recorded) that night, and illustrates beautifully the enduring power of one of James Brown's and popular music's defining moments: Live at the Apollo. EXCERPT Standing on the stage of the Apollo at a sold-out show on the night of October 24, 1962, screaming, James Brown would have looked out and seen 1500 people screaming back at him in the audience, split between the floor and the balconies. The walls behind them were a dark crimson; the balconies were decorated with the laurel wreaths that are the emblem of Apollo the god, recalling Daphne, who became a laurel tree to escape his lust. Most of the audience thought there was a good chance they'd be dead within the week.

Live at the Apollo Details

Date : Published August 10th 2004 by Continuum International Publishing Group

ISBN : 9780826415721

Author : Douglas Wolk

Format : Paperback 117 pages

Genre : Music, Nonfiction

 [Download Live at the Apollo ...pdf](#)

 [Read Online Live at the Apollo ...pdf](#)

Download and Read Free Online Live at the Apollo Douglas Wolk

---

From Reader Review Live at the Apollo for online ebook

Guy says

Uit de 33 1/3-reeks van Continuum Publishing, een reeks boekjes die me (elke rockfanaat?) op het lijf geschreven is. Ze gaan immers niet over artiesten (genoeg veredelde biografieën already!) maar over albums. Inderdaad, boekjes van een slordige honderd pagina's in handig zakformaat die gaan over gemiddeld 40 minuten muziek. De voorbije vier jaar zijn er intussen al een paar dozijn verschenen en zowel classic rock (Let It Be (van The Beatles én The Replacements), Led Zeppelin IV) als indie (Bee Thousand, Loveless), oudere cultclassics (Forever Changes, Torut Mask Replica) als nieuwere (Endroducing, In The Aeroplane Over The Sea) kwamen al aan bod. De grootste troef is misschien wel dat er geen vooropgestelde regels zijn voor de auteurs in kwestie. Er zal wel een kwaliteitscontrole zijn op schrijverij, maar de auteurs worden vrijgelaten om te doen wat ze willen.

Die auteurs zijn niet noodzakelijk mensen die professioneel bezig zijn met muziek, nu eens gaat het over muzikfans, critici of academici, maar ook muzikanten werken mee. Zo schreef Buffalo Tom-voorman Bill Janovitz, die ook schrijft voor www.allmusic.com, het deel over Exile On Main Street, schreef muzikant Joe Pernice een novelle geïnspireerd door Meat Is Murder, gaat het boekje over Endroducing eigenlijk over een knoert van een interview met DJ-Shadow, etc. De ene gaat academisch tewerk, zoekt naar grote lijnen, de andere verkiest een anecdotische microscoopaanpak. In het boekje over Double Nickels On The Dime wordt bijvoorbeeld elke song afgebroken tot z'n basisbouwstenen en heropgebouwd met bedenkingen over teksten, muzikale verwijzingen, inside jokes, etc.

Het mag duidelijk wezen dat deze reeks er niet is voor de casual liefhebbers van een streepje rock-'n-roll. Het lezen van deze boekjes heeft geen enkele zin als je de platen niet minstens een keer hebt gehoord. Eigenlijk ben je zo goed als verplicht om te plaat in huis te hebben, of ze zo goed te kennen dat je meteen weet waar het over gaat. Voor ik deze boekjes lees (totnogtoe enkel Double Nickels On The Dime, Loveless, Live At The Apollo en intussen Dusty In Memphis), beluister ik de platen eerst aandachtig, lees ik de liner notes, de lyrics, zoek ik wat informatie op in boeken en op het net over de context, waarna ik begin te lezen. Tijdens het lezen leg ik dan opnieuw de songs op waar ik op dat moment over lees. Da's tof jong!

In zijn boekje over James Browns klassiek liveplaat Live At The Apollo gaat Douglas Wolk ook eerder voor de secce, historisch geïnspireerde aanpak. Hij heeft het daarbij niet enkel over James Brown de artiest en de overgangperiode waar soul in verkeerde (het rijk van Charles en Cooke zou immers spoedig overgaan in handen van Otis Redding, van Atlantic, Stax, Muscle Shoals, etc) maar over Brown als "Hardest Working Man in Showbusiness" (met meerdere shows per dag was de discipline en werklust fenomenaal), maar ook specifiek over wat er zich in Harlem afspeelde die avond: de voorprogramma's, het publiek, de setlist. Interessant is ook het bredere historische kader dat erbij wordt gesleept: op 24 oktober 1962 stonden de Verenigde Staten en Rusland immers hel erg dicht bij een nuclair conflict. Natuurlijk werd de echte kernbom dan tot ontploffing gebracht op het podium van de Apollo (een wat al te voor de hand liggende analogie, maar kom, ik doe zelf ook te weinig moeite om dat sort vallen te ontwijken).

Ik hou wel van de geïnformeerde, met argumenten, feiten, namen en data gelardeerde aanpak die voor anderen dan weer een te hoog baksteengehalte heeft. Als de schrijver van dienst daarbij nog eens weet te imponeren met verrassend taalgebruik, dan is dat natuurlijk mooi meegenomen. Er zijn echter ook heel wat mooischrijvers die zich al te veel verbergen achter stijl, die het ego al te zeer op de voorgrond stellen (begin een dagboek of een blog, klojo) of die niet kunnen verhinderen dat ze snel ontmaskerd worden als

pretendenten. Zelf kan ik pas echt respect opbrengen voor een criticus/(muziek)journalist (nog altijd iets anders dan een literair schrijver) als die me iets te vertellen heeft, als die me kan inwijden in een wereld zonder me af te schrikken/alieneren en zonder me te behandelen als een klein kind. Het is sterker dan mezelf..

Ik heb niks aan penners die me niets aan te leren hebben, die er nooit in slagen een nieuw inzicht aan te dragen, die niets doen dan herkauwen (en ik beweer al helemaal niet dat ik daar wel in slaag), die te lui zijn om moeite te doen. Lang leve the big picture, en lof voor degene die erin slaagt het web van associaties tussen tijdperken, generaties artiesten, opvolgingen van genres en wederzijdse beïnvloedingen bloot te leggen met kennis van zaken, overtuigende argumenten en een neus voor overtuigende bullshit. Kapotanalyseren hoort daar niet bij (de extase die gepaard gaat met het beluisteren van een plaat, het bekijken van een film, het verbranden van een van Daans CD's of het degusteren van een mattentaart is nu eenmaal geen zaak van objectief vast te leggen criteria), het mysterie mag, nee moet, een beetje intact blijven. Enfin ja, van in cirkels lullen gesproken.

De goede verstaander weet waar ik heen wil. Een plaat is zelden een artefact zonder banden met een grote(re) werkelijkheid. Het is expressie die relaties heeft met een (of meerdere) perso(o)n(en), een tijdperk, een stijl en een voorgeschiedenis. Het is een werk dat tot op zekere hoogte uit elkaar gehaald kan worden en tijdens verschillende stadia even intrigerend kan blijven. Grote platen weerstaan uiteindelijk dan ook doorgedreven analyse, overstijgen dat door als geheel veel meer te bieden dan de delen afzonderlijk. Het is aan de schrijver om de waas die daar over hangt even te doordringen en de illusie van transparantie even intact te houden.

Wolk kent duidelijk z'n geschiedenis, inclusief verwijzingen naar voorgangers, tijdsgenoten en navolgingen van Brown, maar wat kennis/informatie in de tekst steken betreft gaat hij net wat té ver: hij kan het immers niet laten om keer op keer te laten weten wat de chart position van elke song was, in welk jaar die opnieuw de charts indook en wie al dan niet nog succes had ermee. Wolk investeert behoorlijk wat van het boek in de omstandigheden van het concert: het geluid, het publiek, de bewering dat Brown zich zou ingehouden hebben om zijn label – dat sowieso al weigerachtig stond tegenover het uitbrengen van een live-album – niet voor het hoofd te stoten met een opname van slechte kwaliteit vol vervormde zang, feedback, etc.

Wolk slaagt er wel in om met veel enthousiasme te schrijven over een zinderend optreden en een legendarische live-plaat die het tijdperk van de moderne soul zou inluiden, al is het geen eye-opener. Je komt te weten wat er allemaal gebeurde, maar niet waarom dat net zo bijzonder was, en dat is net waar ik naar op zoek was. (***)

Alex MacMillan says

33 1/3 books live or die on the metric of "does reading this make hearing the album more enjoyable?" This definitely passes the bar, as the context on songs, performers and goings on at a James Brown concert greatly improves a live album. The author's words replace our eyes, as we are not in the audience. Fortunately, Wolk doesn't overplay the coincidence that Brown's recording went on during the very night when the world came closest to nuclear armageddon.

Ian says

The author tells you straight up: This book has a lot of numbers in it. That's because so much of music in this time was about what was hitting the charts -- and which charts.

It's OK if you like numbers. If not, you'll be bored. There are a few great stories about the madman that was James Brown, but with such an interesting protagonist/antagonist, you could have a much more interesting read.

Ben Bush says

Hey there, accretion of details! Before there was John D'Agata, there was James Brown. Also, kinda thought that build-up to nuclear war B plot was going somewhere. I love me some JB and have an unholy appetite for music arcana.

Andrew says

Excellent note-by-note review of the great James Brown live album from 1962, recorded at the height of the Cuban Missile Crisis. Gets into the background and future of each song and all the mechanics of the performance. Towards the end of the book (spoiler alert?) the author reveals that his account of the show is somewhat misleading; the record as released was assembled from recordings made throughout a day of performances at the Apollo rather than a single, uninterrupted set. Still, the Platonic ideal 1962 James Brown show has been described so vividly you almost believe you were there.

There's also a funny bit about a bear in Duluth almost causing World War III, an event that may or may not have happened at the same time as the Apollo show.

Matthew says

I don't own the album- and if you can't have it playing in the background while you read- don't bother with this one. It's a blow by blow of factoids from each note of the original album. The stuff about the Cuban missile crisis is a strange choice- don't quite see how James Brown's badass music at all related to global politics.

---

dirt says

I adore this book. This is fast becoming my favorite series and I've only read this one. The concept is brilliant. Reading about music is awesome, but usually writers are limited to a few columns in a magazine. With this they get to write as much as they want about records they love. Rock on!

Tom Ewing says

A detail-packed, minute-by-minute look at the record which helped James Brown's career go stratospheric and changed the way R&B albums were seen. It's interesting how form follows content, here - just as the album is a white-hot smelting of snippets and fast cuts from tens of different R&B songs (and readings of those songs), Wolk's narrative is rapid, choppy, digressive. His 'band' are the tight array of chart facts and figures and recording details backing up his wilder flights of historical fancy. And as he admits at the end, he's done a little post-production splicing of events himself, just as Live At The Apollo had a cut and paste or two in place.

The LP drops straight into the frenzied MC's introduction to the hardest-working man in show-business, but there were plenty of unheard warm-up acts on the night. What is Wolk's warm-up routine? Only the end of the world: LATA was recorded on the worst night of the Cuban Missile Crisis, a coincidence he milks but never quite allows himself to overplay. Like James Brown himself, Wolk is holding back just a touch. That means the second half of the book (where the historical background drops out) is less breakneck and thrilling than the first. Still a fine read.

Nathan says

I really like the way that this book was set up, and while the tangents seemed unimportant, they added a different level of interest to the entire affair. Stylistically, the book had an interesting flow, which aided in the overall aesthetics of the book. One of the better ones of the early part of the series.

Kimley says

This is definitely one of the best of the series that I've read so far. It's an excellent overview of the show as a whole as well as a good look at the individual songs and their often complicated origins as well as plenty of interesting back story.

But I think my favorite aspect of this book is that it read almost like a political thriller. Wolk jumps back and forth between discussing the album/concert to walking us through the Cuban missile crisis which was happening at the same time. It really gives an entirely new context to the album that I'd never thought of before (being completely oblivious to the fact that these events transpired at the same time.) And for me, at least, really showing the power of the arts in the survival of humanity.

Lesson I took from this given the similarly perilous times that we live in: go see lots of live music, dance until you're in a frenzy and scream as loud as you can!

Ken says

No need, really, to read this one if you've already read Smith's "The One" (which I did). This quickie details all-things "Live at the Apollo," including rather silly cutaways of play-by-play Cold War/Cuban Missile Crisis dramatics that don't really contribute much. For James Brown completists only.

Shenanitims says

I can't stress enough how amazing this book is. I read it every time I travel back to the US (a 24 hour flight). And each time I find some new bit of research that Douglas Wolk has included that I overlooked in my previous reads. Disclaimer: I'm a huge James Brown fan, which should be factored into my review above.

If you don't like James Brown, you shouldn't be reading this. Or really even existing. What's it like to hate life, fun, and goodness?

There's so much going on in this (small) book. A pretty deep history of James Brown and his group the Famous Flames. (Missed fact #1: the Famous Flames are actually James' background singers, and NOT the band.) It gives you background knowledge of where the US and the USSR were in terms of the Cold War which was raging as the show started. (Missed fact #2: We were really close to nuclear destruction that night.) And after all that background knowledge, Mr. Wolk still finds time to explain why the album is one of the greatest in the history of soul/rnb (and by extension - rock and roll).

Shannon says

I've been listening to this record a lot; I would even say it's my five-year old son's favorite record. As a piece of background on the album and Brown, it's quite successful. The added information about the Cuban Missile Crisis, which was happening at the time the album was recorded, is a bit thin. I wanted either the comparison to be meatier or else touched on less prominently. As it is, its inclusion seems forced and predetermined.

Patrick says

Really clever approach, using the Cuban Missile Crisis as a framing device for the stint at the Apollo when this was recorded. Lots of good info about Brown, the album, live show, and recording. However, the tie-in with the Cuban Missile Crisis, while very interesting, also seems a bit underdeveloped. Overall, though, I enjoyed this book quite a bit.

Paul Austin says

When most people think of James Brown, they conjure up the hyperspeed grooves of “Papa’s Got A Brand New Bag” and “Cold Sweat.” Live at the Apollo was a coupla years before “Papa” and the frantic, syncopated funk that Brown made his trademark. This album is JB as a soulful, bluesy crooner — a stage of his career that folks often skip right over nowadays.

That isn’t to say he took it easy in ‘62; even then, a James Brown stage show was one part adrenalin and two parts crackling sexual charge. Can a scribe capture that in print? Obviously Douglas Wolk thought he could — and he does. The book doesn’t skimp on facts and figures (what was on the charts when, and who re-recorded it later and how it fared...) but Wolk captures the energy of the show as well. Or rather, of the shows; the recording is actually made up of takes from more than one show during a week-long stint at the Apollo in Harlem. Brown had rented out the hall himself to record a live album after his record company refused, saying it was a bad idea and a waste of money.

“James Brown screams and sweats and implores,” Wolk writes. “His path is a jagged slash... James Brown is a vector of chaos.” Come on — that’s some good sh*t right there. And if the book occasionally gets a bit florid, so what? James Brown was not about subtlety; why feel bound to use it when describing him?

The book is full of stuff you might know, and some you may not — for instance, the recording was made smack dab in the middle of the Cuban Missile Crisis. Wolk uses the political play-by-play to help build tension, and it sure adds to the screaming crowd’s sense of abandon, at least in theory. This is probably the only book you’ll ever read that lays out an evening’s timeline that includes both James Brown and Nikita Khrushchev. Let’s get it on, people — for tomorrow we may die.
